

SDG4 แนวคิดการเรียนรู้สู่เป้าหมายการศึกษาที่ยั่งยืน

SDG4 Learning Concepts Education for Sustainable Goals

รวินันท์ นุชศิลป์¹, วันวิสาข์ พูลทอง², นภัทร์มณต์ น้อยหมอกุลเดช³, ศิษฏอนันท์ คุ่มจันทร์⁴
Ravinun Nuchasilp¹, Wanwisa Phulthong², Napattamon Noimorkunladech³, Sittanon Kumjan⁴

Corresponding Author E-mail: wanwisap65@nu.ac.th

Received: Sep 07, 2024; Revised: Nov 14, 2024; Accepted: Nov 28, 2024

บทคัดย่อ

สหประชาชาติได้กำหนดวัตถุประสงค์การพัฒนาที่ยั่งยืนสำหรับประเทศสมาชิกเพื่อให้บรรลุเป้าหมายการพัฒนาเหล่านี้ภายในปีพ.ศ. 2573 บทความนี้พยายามที่จะมุ่งเน้นนำเสนอความสำคัญของประเด็นที่เกิดขึ้นโดยเฉพาะแนวคิดของการศึกษาเป็นวิธีการสนับสนุนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDG4) ทุกภาคส่วนทุ่มเทอย่างร่วมมือเพื่อพัฒนาการพัฒนา ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องจัดลำดับความสำคัญของการริเริ่มด้านการศึกษากิจการศึกษามีประสิทธิภาพและมีคุณภาพสูงซึ่งจะช่วยเพิ่มความสามารถของทรัพยากรมนุษย์ซึ่งเป็นกุญแจสำคัญต่อความก้าวหน้าของสังคม ประเทศจะต้องบรรลุการพัฒนาที่ยั่งยืนในขณะที่รักษาความสัมพันธ์ที่สอดคล้องกับมรดกทางวัฒนธรรมดังนั้นเพื่อขับเคลื่อนความคิดริเริ่มการพัฒนาอย่างมีประสิทธิภาพจำเป็นต้องดำเนินการปฏิรูปการศึกษาที่ครอบคลุมในทุกภาคส่วนเนื่องจากความสามารถของการศึกษาทำหน้าที่เป็นตัวกำหนดคุณภาพของประชากรภายในประเทศซึ่งต่อมามีอิทธิพลต่อการพัฒนาที่ยั่งยืนในหลายมิติ ความคิดริเริ่มการปฏิรูปการศึกษาต้องรวมถึง 1) การปรับโครงสร้างและการปรับปรุงระบบของการจัดการการศึกษา 2) การปรับเปลี่ยนหลักสูตร 3) การเปลี่ยนแปลงการเตรียมการครูและการพัฒนาวิชาชีพ 4) นวัตกรรมในวิธีการสอน 5) ปฏิรูปการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนด้านการวัดและประเมินผล ซึ่งทำหน้าที่เป็นรากฐานสำหรับการปฏิรูปเหล่านี้ มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและเตรียมพร้อมเพื่อเพิ่มทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 และสอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืน

คำสำคัญ: SDG4, แนวคิดการเรียนรู้, การศึกษาที่ยั่งยืน

^{1,2,3,4} นักศึกษาหลักสูตรการศึกษาดุสิตบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยนเรศวร

^{1,2,3,4} Student in Doctor of Education, curriculum and instruction, Naresuan University

Abstract

The United Nations has set sustainable development objectives for its member states to achieve these development goals by 2030. This article attempts to clarify the importance of the issues raised, particularly the concept of education as a means to support the Sustainable Development Goals (SDG4). All sectors are committed to development. Therefore, it is necessary to prioritize educational initiatives. Educational administration must be effective and of high quality, which will enhance the capacity of human resources, which is the key to the progress of society. Countries must achieve sustainable development while maintaining a consistent relationship with their cultural heritage. Therefore, to drive effective development initiatives, comprehensive education reforms must be carried out in all sectors, since the capacity of education acts as a determinant of the quality of the population within the country, which subsequently influences sustainable development in many dimensions. Education reform initiatives must include 1) restructuring and improving the system of education management; 2) curriculum modification; 3) changes in teacher preparation and professional development; 4) innovation in teaching methods; and 5) reform of measurement and assessment of learners' learning. Measurement and assessment, which serve as the foundation for these reforms, are learner-focused and prepared to enhance 21st century skills and are in line with the sustainable development approach.

Keywords: SDG4, Learning Concept, Lifelong Learning

บทนำ

ประเทศสมาชิกสหประชาชาติได้ให้สัตยาบันในข้อตกลงร่วมกันในการพัฒนาสังคมโลก โดยมีเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals:SDGs) ซึ่งจะบรรลุเป้าหมายการพัฒนาใน พ.ศ. 2573 (สวช. 2564) โดยเป้าหมายในการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) องค์การสหประชาชาติกำหนดไว้มี 5 มิติ คือ มิติด้านสังคม (People) มิติด้านเศรษฐกิจ (Prosperity) มิติด้านสิ่งแวดล้อม (Planet) มิติด้านสันติภาพและสถาบัน (Peace) และมิติด้านหุ้นส่วนการพัฒนา (Partnership) ดังนั้นเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย ทุกภาคส่วนที่มีบทบาทเกี่ยวข้องในการดำเนินการต้องกำหนดแนวทางยุทธศาสตร์เพื่อการขับเคลื่อนการพัฒนาในมิติต่างๆตามเป้าหมาย (ศูนย์วิจัยและสนับสนุนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน. 2565; ไกรสร วันละและ เสาวลักษณ์ โกศลกิติธัมพร. 2564) ภาคการศึกษาจึงมีบทบาทที่สำคัญในการมีส่วนร่วมขับเคลื่อนการพัฒนาในมิติด้านสังคมให้บรรลุเป้าหมายโดยเฉพาะการศึกษาที่เท่าเทียม (Quality Education) ปฏิญญาอินซอนว่าด้วยการศึกษา ปี ค.ศ. 2030 (UNESCO. 2016) และ United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization หรือ UNESCO ได้นิยามคำว่า Education for Sustainable Development (ESD) คือกระบวนการเรียนรู้ตลอดชีวิตที่มีคุณภาพ เพิ่มมิติการเรียนรู้ด้านสังคม อารมณ์ และพฤติกรรม ช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ ทักษะ ค่านิยม และเจตคติในการตัดสินใจ

ยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. 2560 –2579 ได้กำหนดให้การศึกษาเป็นกลไกหลักในการขับเคลื่อนประเทศนำพาประเทศไปสู่ความมั่นคง มั่งคั่งยั่งยืนในอนาคต (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. 2560) และหลักสำคัญในการจัดการศึกษาประกอบด้วย 1) หลักการจัดการศึกษาเพื่อความเท่าเทียมและทั่วถึง (Inclusive Education) 2) หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (Sufficiency Economy) 3) หลักการมีส่วนร่วมของสังคม (All for Education) และ 4) หลักการจัดการศึกษาเพื่อปวงชน (Education for All) (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. 2560) ซึ่งการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) นั้น ต้องเข้าถึงการศึกษาที่มีคุณภาพเท่าเทียมและทั่วถึง จึงจะช่วยเพิ่มและพัฒนาศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญในการพัฒนาในทุกมิติ ซึ่ง UNESCO ให้คำนิยามดังนี้ Education for Sustainable Development (ESD) คือกระบวนการเรียนรู้ตลอดชีวิตที่มีคุณภาพ เพิ่มมิติการเรียนรู้ด้านสังคม อารมณ์ และพฤติกรรม ช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ ทักษะ ค่านิยม และเจตคติในการตัดสินใจจากข้อมูลและการดำเนินชีวิตโดยมีความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมเพื่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคม (UNESCO. 2016)

ในยุคปัจจุบันโลกที่มีความซับซ้อนและเชื่อมโยงมากขึ้น และประสบกับภัยคุกคาม เช่น การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ความต้องการที่จะได้รับการศึกษา จึงมีมากไปกว่า การแสวงหาความรู้และทักษะเพื่อการมีงานทำ ย่อมเป็นที่แน่ชัดแล้วว่า การศึกษาไม่เพียงแต่เป็นเครื่องมือเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนเท่านั้น แต่แนวคิดในเรื่องการเรียนรู้ การสอน ยังต้องมีการเปลี่ยนแปลงเพื่อช่วยให้บุคคลเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน ความคิดในเรื่องนี้ปรากฏในเป้าหมายที่ 6 ของกรอบปฏิบัติการว่าด้วยการศึกษาเพื่อปวงชนว่าด้วยการพัฒนาการศึกษาที่มีคุณภาพในทุกมิติ (UNESCO. 2000) ข้อผูกพันในเรื่องการศึกษาเพื่อปวงชนเหล่านี้มีความเชื่อมโยงกับวาระการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยได้มีการหารือในระหว่างการประชุมโลกว่าด้วยการพัฒนาที่ยั่งยืน ปี 2002 จนนำไปสู่การประกาศทศวรรษการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนของสหประชาชาติ (2005-2014) ที่ได้เปลี่ยนแปลงการจัดการศึกษาที่เป็นอยู่ไปสู่การตอบสนองต่อความยั่งยืนซึ่งเป็นหนึ่งใน 4 องค์ประกอบสำคัญของการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (UNESCO. 2005) จนถึงปัจจุบันมีความเข้าใจเกี่ยวกับความเชื่อมโยงระหว่างการศึกษาเพื่อปวงชนและการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนมากขึ้น รวมถึงข้อผูกพันในการจัดการศึกษาที่มีคุณภาพ การตระหนักว่าการศึกษาคือสิทธิมนุษยชน และการส่งเสริมคุณภาพชีวิต นอกเหนือจากนี้ยังได้มุ่งประเด็นไปสู่การเรียนรู้ที่มีคุณภาพการตอบสนองความต้องการของการศึกษาและเน้นในเนื้อหามากขึ้น (UNESCO. 2008)

Sustainable Development Goals (SDGs) เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) สหประชาชาติได้กำหนดเป้าหมายเพื่อเป็นกรอบในการพัฒนาที่ยั่งยืน ดังนี้ ขจัดความยากจนในทุกรูปแบบทุกที่ขจัดความหิวโหย มีสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดี การศึกษาที่เท่าเทียม ความเท่าเทียมทางเพศ การจัดการน้ำและสุขาภิบาล พลังงานสะอาดที่ทุกคนเข้าถึงได้และ

การจ้างงานที่มีคุณค่าและการเติบโตทางเศรษฐกิจ (สยาม อรุณศรีมรกด และยงยุทธ วัชรกุล. 2559) ดังนั้นการนำเสนอแนวคิดในบทความนี้โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการศึกษาที่มีบทบาทสำคัญเป็นกลไกหลักในการผลักดันและขับเคลื่อนการพัฒนาให้บรรลุเป้าหมาย Sustainable Development Goals (SDGs) ต้องเจาะลึกในประเด็นผลลัพธ์ SDG 4 คุณภาพการศึกษาอย่างต่อเนื่องไปสู่เป้าหมาย มุ่งไปที่ผลลัพธ์การศึกษาในเยาวชนโดยมองบริบทโดยรวม ได้แก่ เด็กชายและเด็กหญิงทุกคนสำเร็จการศึกษาขั้นพื้นฐานและอ่านออกเขียนได้และได้รับการเตรียมความพร้อมก่อนเข้าสู่กระบวนการศึกษารวมทั้งเยาวชนที่อยู่บนกระบวนสายวิชาชีพ/กลุ่มเปราะบางต้องได้รับการพัฒนาทักษะเพื่อรองรับการประกอบกรรวมทั้งต้องปลูกฝังความการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสงบสุขพร้อมทั้งเตรียมความพร้อมของสิ่งสนับสนุนต่อการเรียนรู้ของเยาวชนให้พอเพียงและทันสมัย จึงจะช่วยเพิ่มและพัฒนาศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญในการพัฒนาในทุกมิติทั้งด้านสังคมเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม

ทศวรรษว่าด้วยการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560 – 2579 (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. 2560) ได้กำหนดเป้าหมายในการจัดการศึกษาไว้ดังนี้

1. การบรรลุการศึกษาที่มีคุณภาพสูงสำหรับประชากรที่หลากหลายจำเป็นต้องมีมาตรฐานที่สำคัญ: ประชากรอายุ 6 -14 ปีได้รับการรวมเข้ากับระบบการศึกษาของสาธารณะ ซึ่งให้บริการโดยไม่ค่าใช้จ่ายให้กับบุคคลที่มีความพิการ และมีข้อกำหนดในการให้บริการเสริมทักษะหรือการศึกษาที่เหมาะสม นอกจากนี้ประชากรของบุคคลวัยทำงานยังประสบกับแนวโน้มสูงขึ้นในระดับเฉลี่ยของความสำเร็จทางการศึกษา
2. เป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้เรียนทุกคนจะได้รับบริการด้านการศึกษาที่มีคุณภาพที่เหนือกว่าสอดคล้องกับหลักการของความเท่าเทียมกันมาตการที่สำคัญคือนักเรียนที่ได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานจะได้รับความช่วยเหลือทางการเงินเพื่อครอบคลุมค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการสอนทางการศึกษา 15 ปีสำหรับบุคคลทุกคน
3. นักเรียนอาจได้รับการปลูกฝังเพื่อให้บรรลุความสามารถสูงสุดตามศักยภาพโดยธรรมชาติของพวกเขา (คุณภาพ) ตัวชี้วัดหลักประกอบด้วยนักเรียนที่ได้รับคะแนน 50 เปอร์เซนต์ขึ้นไปในโปรแกรมประเมินนักศึกษาระหว่างประเทศ (PISA) ในการทดสอบการศึกษาขั้นพื้นฐานแห่งชาติแต่ละวิชา (O - NET)
4. ระบบการจัดการการศึกษาที่มีความเชี่ยวชาญเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเพิ่มประสิทธิภาพของการลงทุนทางการศึกษาและการบรรลุวัตถุประสงค์ (ประสิทธิภาพ) ตัวชี้วัดหลัก ได้แก่ โรงเรียนที่ไม่เป็นไปตามเกณฑ์การประเมินผลการลดลงคุณภาพภายนอกและระบบการจัดการบุคลากรที่มีความชำนาญซึ่งครูและเจ้าหน้าที่การศึกษาปฏิบัติตามมาตรฐานที่กำหนดไว้
5. มีความจำเป็นที่จะต้องตอบสนองและปรับให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วที่เกิดขึ้นทั่วโลกและภายในบริบทที่แตกต่างกัน (ความเกี่ยวข้อง) ตัวชี้วัดหลัก ได้แก่ การเพิ่มขึ้นของความสามารถในการแข่งขันระดับชาติในการศึกษา อัตราส่วนของผู้เรียนอาชีวศึกษาที่สูงขึ้นเมื่อเทียบกับผู้เรียนทั่วไป และการเพิ่มขึ้นของจำนวนสถาบันอุดมศึกษาที่อยู่ในตำแหน่ง 200 อันดับแรกทั่วโลกความคืบหน้าเริ่มที่มุ่งเป้าไปที่บรรลุวัตถุประสงค์และตัวชี้วัดที่กำหนดไว้ในการกำกับดูแลด้านการศึกษา กำลังเพิ่มขึ้นความคืบหน้าเริ่มเหล่านี้สอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) ของสหประชาชาติและแนวทางการพัฒนาแผนการศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. 2560)

การพัฒนาอย่างยั่งยืนด้านที่ 4 (SDG 4) ประเทศญี่ปุ่น

ประเทศญี่ปุ่นมีการกำหนดแผนงานด้านการดำเนินการตามเป้าหมายเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนด้านที่ 4 (SDG 4) และมีการดำเนินงานที่ชัดเจนเป็นแนวทางเดียวกันทั่วประเทศ การส่งเสริมการศึกษาที่มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืนสอดคล้องกับเป้าประสงค์หลัก (กิตติศักดิ์ มโนพัฒนกร และคณะ. 2565) ดังนี้

เป้าประสงค์หลักที่ 4.1 กำหนดไว้ในกรอบของนโยบายการศึกษาถูกรวมไว้ในเป้าหมายสำคัญเป็นสิ่งจำเป็นที่เด็กชายและเด็กหญิงทุกคนโดยไม่คำนึงถึงภูมิหลังหรือสถานการณ์ จะสำเร็จการศึกษาประถมและมัธยมศึกษาที่มีคุณภาพสูงที่ปฏิบัติตามมาตรฐานความเป็นเลิศที่กำหนดไว้โครงสร้างของการศึกษาระดับประถม ซึ่งครอบคลุมประสบการณ์การเรียนรู้พื้นฐานระดับโรงเรียนประถมศึกษาจนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กำหนดให้เป็นการศึกษาภาคบังคับ 9 ปี ไม่เสียค่าใช้จ่ายในการเรียน ยกเว้นในสถาบันการศึกษาเอกชนที่มีการสอบเข้าเรียนต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

เป้าประสงค์หลักที่ 4.2 เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่ทั้งเด็กชายและหญิงโดยไม่คำนึงถึงภูมิหลังหรือสถานการณ์จะได้รับโอกาสอย่างเท่าเทียมในการมีส่วนร่วมและได้รับประโยชน์จากโครงสร้างการจัดการและกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาปฐมวัยเพื่อให้บรรลุเป้าหมายนี้มีนโยบายที่กำหนดและกรอบทางกฎหมายที่หลากหลายที่มุ่งเน้นไปที่การดูแลที่จำเป็นและการพัฒนาการศึกษาของเด็กเล็ก โดยมีวัตถุประสงค์หลักในการสร้างสถานประกอบการดูแลเด็กที่มีทรัพยากรเพียงพอซึ่งทำหน้าที่เป็นองค์ประกอบของความคิดริเริ่มสวัสดิการสังคม ในขณะที่มั่นใจว่าการสนับสนุนทางการเงินสำหรับบริการดังกล่าวจะถูกรวบรวมในลักษณะที่เป็นสัดส่วนกับรายได้ของผู้ปกครอง

เป้าประสงค์หลักที่ 4.3 เป็นหลักการที่ได้รับการยอมรับอย่างทั่วโลกว่าคนชายหญิงทุกคนโดยไม่คำนึงถึงเพศจะได้รับสิทธิเข้าถึงเส้นทางการศึกษาที่หลากหลายซึ่งครอบคลุมถึงอาชีวศึกษา และการศึกษาระดับอุดมศึกษาหลักสูตรอาชีวศึกษาที่นำเสนอให้กับนักเรียนได้รับการดูแลอย่างมีคุณภาพโดย NAID-UE ซึ่งเป็นองค์กรอิสระที่จัดตั้งขึ้นโดยรัฐโดยมีวัตถุประสงค์หลักในการรับรองปริญญาวิชาการและรับประกันการรักษามาตรฐานสูงในการศึกษาระดับอุดมศึกษาผ่านการประยุกต์ใช้กรอบคุณสมบัติระดับชาติในประเทศญี่ปุ่นการบริหารระดับอุดมศึกษาดำเนินการผ่านระบบรวมศูนย์ซึ่งนำโดยนโยบายการปรับเปลี่ยนเพื่อลดจำนวนการรับเข้าเรียนสำหรับนักเรียนสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ในขณะเดียวกันก็เพิ่มการลงทะเบียนนักศึกษาในสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีพร้อมกันจึงเตรียมภูมิทัศน์การศึกษาเพื่อตอบสนองความต้องการที่พัฒนาขึ้นของอุตสาหกรรมใหม่ที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้

เป้าประสงค์หลักที่ 4.4 มีความสำคัญอย่างยิ่งที่ทั้งเด็กและผู้ใหญ่จะได้รับและพัฒนาทักษะที่ครอบคลุมซึ่งไม่เพียงแต่ครอบคลุมความสามารถทางเทคนิคเท่านั้น แต่ยังรวมถึงความสามารถทางอาชีพที่จำเป็นต่อความก้าวหน้าทางวิชาชีพของพวกเขาการส่งเสริมทักษะเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ICT) ในหมู่คนหนุ่มสาวและผู้ใหญ่ที่อยู่ในวัยทำงานมีความสำคัญมากขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากความต้องการที่เพิ่มขึ้นภายในตลาดแรงงานสำหรับความสามารถในการใช้ภาษาคอมพิวเตอร์ต่างๆ ซึ่งมักเรียกว่าภาษาการเขียนโปรแกรม โดยคาดว่าจะความสามารถจะได้รับความสามารถภายในปี 2020 ตามนโยบายที่ระบุไว้ในโครงการ GIGA School ปี 2018 มีการปรับปรุงในการเข้าถึงเทคโนโลยี ICT สำหรับนักเรียนทุกคน ซึ่งเป็นตัวอย่างจากความคิดริเริ่มในการจัดหาอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ให้สำหรับนักเรียนแต่ละคน ซึ่งจะส่งเสริมสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เท่าเทียมกัน

เป้าประสงค์หลักที่ 4.5 ยกเลิกความแตกต่างทางเพศ กลุ่มประชากรที่มีความเปราะบางซึ่งครอบคลุมบุคคลที่มีความพิการให้มีการเข้าถึงการศึกษาในระดับต่าง ๆ อย่างเท่าเทียมกัน ซึ่งรวมถึงโปรแกรมการศึกษาเฉพาะที่ปรับให้เหมาะสมสำหรับทุกประเภทของเด็กพิเศษ โดยแบ่งออกเป็นโรงเรียนอนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย และให้การศึกษาระดับประถมและมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นภาคบังคับ เด็กพิเศษที่ไม่รุนแรงได้รับการสอนในห้องเรียนเฉพาะหรือศูนย์การเรียนรู้ของโรงเรียนได้

เป้าประสงค์หลักที่ 4.6 วัยเยาว์และผู้ใหญ่มีความสามารถในการอ่าน เขียน และการคำนวณตัวเลข หลักสูตรเน้นถึงความสำคัญของความรู้และการคำนวณโดยการส่งเสริมสภาพแวดล้อมที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเขียนการอ่านและการคำนวณ ตั้งแต่ระดับเบื้องต้นตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 การเรียนการสอนมีการออกแบบโครงสร้างเพื่อเพิ่มทักษะการอ่านและการเขียนการคำนวณเชิงตัวเลขถูกปรับให้เหมาะสมสำหรับผู้ใหญ่โดยเฉพาะ

เป้าประสงค์หลักที่ 4.7 นักเรียนทุกคนได้รับความรู้และความสามารถที่จำเป็นควบคู่ไปกับการศึกษาที่ออกแบบมาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน มีนโยบายเพื่อพัฒนาการศึกษาเพื่อพัฒนาที่ยั่งยืนภายในระบบโรงเรียน โดยรวมหลักการคำนึงและพฤติกรรมที่จำเป็นสำหรับการพัฒนาที่ยั่งยืนในทุกวิชาภายในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการส่งเสริมความเข้าใจเกี่ยวกับการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (ESD) โดยเน้นแนวทางปฏิบัติทางการศึกษาที่ช่วยเพิ่มทักษะความเป็นผู้นำที่จำเป็นสำหรับการสร้างสังคมที่ยั่งยืน

เป้าประสงค์เพิ่มเติมที่ 4.a มีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาและปรับปรุงเครื่องมือสื่อการเรียนการสอนที่ตอบสนองความต้องการของเด็กที่มีความพิการและเพศที่หลากหลาย ในขณะเดียวกันก็สร้างบรรยากาศทางการศึกษาที่ปลอดภัยไม่รุนแรง ครอบคลุมและเอื้ออำนวยต่อผู้เข้าร่วมทุกคน โครงสร้างพื้นฐาน สิ่งอำนวยความสะดวก สถานศึกษา และทรัพยากรที่ปฏิบัติตามเกณฑ์มาตรฐานสากลมีให้สำหรับทั้งนักเรียนปกติและนักเรียนพิเศษ

เป้าประสงค์เพิ่มเติมที่ 4.b เพื่อเพิ่มจำนวนทุนการศึกษาที่มอบให้กับบุคคลจากประเทศกำลังพัฒนา มีทุนการศึกษา (MEXT) ที่กำหนดไว้สำหรับนักเรียนที่มาจากภูมิภาคเหล่านี้ นอกเหนือจากโอกาสในการระดมทุนของรัฐบาลท้องถิ่นและภาคเอกชนในญี่ปุ่นที่เน้นการเพิ่มประสิทธิภาพของทรัพยากรของบุคคลทั่วประเทศต่างๆ

เป้าประสงค์เพิ่มเติมที่ 4.c เพิ่มปริมาณนักเรียนที่มีความสามารถซึ่งอาจรวมถึงความร่วมมือกับประเทศที่พัฒนาแล้วในด้านการฝึกอบรมนักเรียนการสอนต่างชาติถูกขอให้มีส่วนร่วมในโปรแกรมการแลกเปลี่ยนรับความรู้หรือได้รับการฝึกอบรมที่สถาบันวิชาการของญี่ปุ่นซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความคิดริเริ่มที่เรียกว่า Monbukagakush

จากการไปแลกเปลี่ยนเรียนรู้ที่ Mejiro University ประเทศญี่ปุ่น Mejiro University ได้นำ SDG4 มาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนทักษะทางภาษาร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative learning) โดยใช้ทักษะการสื่อสาร การสนทนาอย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วย การสื่อสารด้วยวาจาโดยใช้ความสามารถในการฟัง ความสามารถในการพูด ความสามารถในการสนทนา และการสื่อสารที่ไม่ใช้วาจา ตัวอย่างเช่น การสบตา เป็นต้น ทาง Mejiro University ยกตัวอย่างการจัดกระบวนการเรียนการสอนโดยใช้ความสามารถทางการฟัง แบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอน 1) การฟังอย่างมีสติ 2) การฟังอย่างเมตตา 3) สรุปคำพูดของคนอื่นด้วยคำพูดของตัวเอง 4) การพิจารณาใหม่อีกครั้ง 5) การส่งความคิดของตัวเองไปยังผู้อื่น

ผู้เขียนบทความได้นำเป้าประสงค์หลักที่ 4.4 จากการไปแลกเปลี่ยนเรียนรู้ที่ Mejiro University ประเทศญี่ปุ่นในการส่งเสริมทักษะด้าน ICT เข้ามาประยุกต์ใช้ในการทำวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีการเชื่อมโยงความรู้ (Connectivism) เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในยุคดิจิทัล สำหรับนักศึกษาครู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยประยุกต์ใช้ ICT เข้ากับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสืบค้นหา ข้อมูล คิด วิเคราะห์ สังเคราะห์ ประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เข้าผู้เรียนในยุคดิจิทัล

การพัฒนาอย่างยั่งยืนด้านที่ 4 (SDG 4) ประเทศสิงคโปร์

การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของสิงคโปร์ (ศักดา ศิริพัฒนสมณ. 2563) แม้จะมีขนาดประชากรที่ค่อนข้างเล็กน้อยของสิงคโปร์ แต่ประชากรก็โดดเด่นด้วยความสามารถและวินัยในระดับสูง ซึ่งมีความสำคัญต่อความสำเร็จของประเทศเนื่องจากประชากรมีความรับผิดชอบทั้งรายบุคคลและรวม กรอบการศึกษาของสิงคโปร์จึงได้รับการยกย่องในระดับสถาบันภายในขอบเขตของมาตรฐานและการเป็นผู้นำในระบบการศึกษาทั่วโลก สิงคโปร์ได้บุกเบิกการสร้างรูปแบบการศึกษาที่ครอบคลุมซึ่งส่งเสริมการเน้นที่ “วิธีการเรียนรู้” ตรงกันข้าม “สิ่งที่ต้องเรียนรู้” ในบริบทของพื้นฐานทางปรัชญาของกรอบการศึกษา

แห่งชาติตลอดจนการกำหนดนโยบายการศึกษาที่มีวัตถุประสงค์เพื่อจัดการกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นโดยเฉพาในปี 2558 ผลงานของศาสตราจารย์ ปิพุทธศักราช 2546 มีความเกี่ยวข้องซึ่งสิงคโปร์ได้ดำเนินการปฏิรูปกระบวนทัศน์การศึกษาอย่างครอบคลุม โดยมุ่งเน้นไปที่การเพิ่มศักยภาพของพลเมืองให้มีความรู้ความสามารถในการเป็นประชากรที่มีคุณภาพสูง ซึ่งสนับสนุนความก้าวหน้าของเศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนด้วยความรู้ ซึ่งรวมอยู่ในวิสัยทัศน์ของ “Thinking Schools, Learning Nation” หมายถึง “สถาบันการศึกษาที่ปลูกฝังความคิดเชิงวิพากษา” และ “ประเทศที่ส่งเสริมการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง” สอดคล้องกับกรอบความปรารถนาที่ กระบวนทัศน์การศึกษาของสิงคโปร์เน้นการส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกัน และการผสมรวมเทคโนโลยีสารสนเทศเป็นเครื่องมือในกระบวนการเรียนรู้สำหรับนักเรียนแนวทางการสอนซึ่งโดดเด่นด้วยความเป็นอิสระที่เพิ่มขึ้นให้กับสถาบันการศึกษาแต่ละแห่งในการกำหนดหลักสูตรของตนเองทำให้กรอบการศึกษาของสิงคโปร์สามารถปรับตัวได้และเป็นนวัตกรรมได้ ทำหน้าที่เป็นกระบวนทัศน์ของระบบการศึกษาขั้นสูงเป็นพิเศษ

กรอบการศึกษาของสิงคโปร์มุ่งเน้นเชิงกลยุทธ์เพื่อให้ความสำคัญกับมนุษย์เป็นองค์ประกอบสำคัญในการเพิ่มผลผลิตทางเศรษฐกิจมันครอบคลุมกลยุทธ์การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (HRD) ที่ชัดเจนเพื่อให้ละเอียดยิ่งขึ้น ระบบการศึกษาได้รับการจัดระเบียบอย่างพิถีพิถันตามหลักการของ Meritocracy และกลไกการเลือกต่างๆ ซึ่งอำนวยความสะดวกในการจัดหมวดหมู่ของผู้เรียนตามความสัมพันธ์ของสถาบันมีการศึกษาที่สอดคล้องกับความสามารถของแต่ละบุคคลไม่ว่าจะผ่านการฝึกอบรมอาชีพศึกษาหรือสถาบันอุดมศึกษาหลักสูตรที่มีอยู่ทั้งหมดได้รับการออกแบบอย่างพิถีพิถันเพื่อตอบสนองความต้องการด้านทรัพยากรบุคคลของประเทศ

กระทรวงศึกษาธิการในสิงคโปร์ได้สร้างกรอบการศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการของความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ จึงกำหนดนโยบายที่มุ่งเน้นการปลูกฝังแรงงานที่โดดเด่นด้วยทุนมนุษย์ที่มีคุณภาพสูงซึ่งสามารถปรับตัวได้อย่างน่าทึ่งและสามารถตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงที่ใกล้เข้ามาอย่างชาญฉลาด และทุ่มเทเพื่อสร้างศักยภาพในการพัฒนาที่ครอบคลุม โดยได้รับแรงบันดาลใจจากหลักการของสิงคโปร์ระบุนวัตกรรมขั้นสูงของการศึกษา เมื่อจบการศึกษาระดับประถมศึกษา นักเรียนจะได้รับความชื่นชมและความรักอย่างลึกซึ้งต่อสิงคโปร์ เมื่อสิ้นสุดการศึกษาระดับมัธยมศึกษาพวกเขาจะต้องปลูกฝังความเชื่อในสิงคโปร์และเข้าใจความสำคัญของประเทศสิงคโปร์ และสะท้อนให้เห็นถึงความพยายามร่วมกันในการพัฒนาทุนมนุษย์บุคคลที่เรียนรู้ด้วยความเข้าใจและความตระหนักถึงเอกลักษณ์ของตนเองการยอมรับการเปลี่ยนแปลงท้องถิ่นที่ซับซ้อนซึ่งสัมพันธ์กับบริบทระดับโลก ประเทศไทยมีความสามารถในการผสมรวมกรอบนี้เพื่อกำหนดวัตถุประสงค์ที่เหมาะสมที่สุดสำหรับหน่วยการศึกษาแต่ละหน่วยและจัดระเบียบการบริหารการสอนอย่างเป็นระบบ

หลักการคัดสรรและพัฒนาบุคคลตามความสามารถ (Meritocracy) เป็นคุณค่าที่ทำให้รัฐบาลสิงคโปร์ประสบความสำเร็จในการสร้างแรงจูงใจในการเรียนทำให้ผู้เรียนรู้สึกอยากพัฒนาตนเองให้มีความสามารถ เนื่องจากมองเห็นผลตอบแทนของการพัฒนาตนเองอย่างเป็นรูปธรรม แนวคิดนี้อยู่พื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนจะได้รับโอกาสทางการศึกษาโดยทั่วถึง เนื่องจากเป็นระบบการคัดสรรตามความรู้และความสามารถที่ปราศจากอคติ สูตรสำเร็จของสิงคโปร์ที่มี 3 องค์ประกอบได้แก่ การดึงดูดผู้มีทักษะความสามารถเข้าสู่การเรียนการสอนของสถาบันการศึกษา, การพัฒนาหลักสูตรที่ทำนายและการสร้างทัศนคติและค่านิยมเกี่ยวกับการศึกษา

ภาวะพหุวัฒนธรรม พหุภาษา และการจัดการความหลากหลายทางชาติพันธุ์ของสิงคโปร์ นำไปสู่การจัดสรรทรัพยากรในการสร้างระบบการศึกษาที่เป็นหนึ่งเดียวของประเทศ คือ การศึกษาในระบบทวิภาษา การที่รัฐเล็งเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษในฐานะหนึ่งในห่วงโซ่สำคัญที่เชื่อมโยงผู้คนในสังคมพหุวัฒนธรรม รวมทั้งเป็น “ทรัพยากรทางเศรษฐกิจ” ที่มีมูลค่าสูงในเชิงพาณิชย์ทั้งในประเทศสิงคโปร์และระดับสากลถือเป็นมุมมองที่การสอนสองภาษาของสิงคโปร์นับว่าเป็นนโยบายหนึ่งทีประสบความสำเร็จในการทำให้พลเมืองสิงคโปร์มีโอกาสทั้งด้านการศึกษา การทำงานและช่วยให้พลเมืองสิงคโปร์เข้าใจอัตลักษณ์วัฒนธรรมที่แตกต่างหลากหลาย

ผลลัพธ์หลักของการศึกษาได้รับการกำหนดไว้ในบริบทของสิงคโปร์เมื่อจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษา นักเรียนจะต้องมี “มีความรู้และความรักต่อสิงคโปร์” หลังจากสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่พวกเขา

“ปลูกฝังความเชื่อในสิ่งศรัทธาและเข้าใจค่านิยมที่สำคัญของประเทศ” และเมื่อถึงจุดสุดยอดของการศึกษาระดับอุดมศึกษา พวกเขาคาดหวังว่าพวกเขาจะ “แสดงความภาคภูมิใจในความสำเร็จของตนเอง” นอกจากนี้ยังเป็นสิ่งสำคัญสำหรับนักเรียนที่ “ตระหนักถึงตำแหน่งและการโต้ตอบของสิ่งศรัทธาภายในภูมิทัศน์โลก” สิ่งนี้เน้นย้ำถึงความพยายามร่วมกันในการปลูกฝังทุนมนุษย์ที่อุดมด้วยทั้งความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของตนเอง พร้อมกันยอมรับความเชื่อมโยงในท้องถิ่นกับบริบทระดับโลกประเทศไทยมีศักยภาพที่จะยอมรับกระบวนทัศน์นี้เพื่อกำหนดผลลัพธ์ที่คาดหวังของแต่ละระดับการศึกษาและวางกลยุทธ์วิธีการสอน

สภาพโดยทั่วไปและปัญหาเกี่ยวกับคุณภาพของอุดมศึกษาไทย

การจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษามีความเหลื่อมล้ำในการเข้าศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาของนักเรียนมีปัจจัยหลักความเหลื่อมล้ำที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ด้านทุนทางเศรษฐกิจด้านทุนทางสังคม ด้านสถาบันการศึกษาขั้นพื้นฐานของรัฐหรือเอกชน และด้านระบบการคัดเลือกเข้าศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา ซึ่งมีผลกระทบต่อโอกาสด้านการศึกษาและโอกาสด้านเศรษฐกิจของนักเรียน ตัวแปรปัจจัยในสถาบันการศึกษาขั้นพื้นฐานกับสิ่งที่ส่งผลต่อการเข้าศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาของนักเรียน มี 4 ส่วนที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ รูปแบบการจัดการเรียนการสอน การแนะแนวการศึกษาต่อ การประเมินผลการศึกษาและการสนับสนุนหรือช่วยเหลือ (ธนกร วรพิทักษานนท์ และศยามล เจริญรัตน์. 2565) แม้ว่าการพัฒนาคุณภาพของการอุดมศึกษาไทยมีการดำเนินการมาอย่างต่อเนื่อง แต่ในปัจจุบันก็ยังพบว่าคุณภาพอุดมศึกษายังไม่มีคุณภาพเท่าที่ควรในหลายประเด็นสาเหตุหลักมีหลายประการ (มติชนออนไลน์. 2548) ประกอบด้วย

1. **สถาบันอุดมศึกษามักแสดงความล่าช้าอย่างมากในการดำเนินงาน** กับการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วและหลากหลายซึ่งมีลักษณะของสังคมร่วมสมัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องความจำเป็นในการสร้างและปรับปรุงคุณภาพโดยรวมของการปฏิบัติการสอนและวิธีการวิจัย ในขณะเดียวกันยังขยายหลักสูตรที่เสนอเพื่อตอบสนองต่อตัวชี้วัดความพึงพอใจของนักเรียน มักไม่คำนึงถึงคุณภาพพื้นฐานและมาตรฐานการศึกษา นอกจากนี้ยังมีหลักสูตรที่เด่นชัดจนข้อบกพร่องในการกำหนดและการดำเนินการตามแผนการพัฒนาระยะยาวเชิงกลยุทธ์ที่คณะกรรมการบริหารและสภาจำนวนมาก ต้องดูแลสถาบันอุดมศึกษาไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานสาธารณะหรือสถานประกอบการเอกชนมักต้องขาดการกำกับดูแล และการกำกับดูแลการดำเนินงานที่ไม่เพียงพอ

2. **ทัศนียภาพรวมของมหาวิทยาลัยไทยแสดงข้อบกพร่องในการนำไปใช้และดำเนินการตามแนวทางปฏิบัติในการจัดการคุณภาพ** โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมองผ่านมุมมองของการจัดหมวดหมู่ของมหาวิทยาลัยวิจัย ซึ่งโดยทั่วไปคาดว่าจะยึดมั่นในมาตรฐานความเข้มงวดทางวิชาการและผลงานวิจัยมีความจำเป็นที่จะต้องยอมรับข้อเท็จจริงที่โดดเด่นว่ามหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงและได้รับการยกย่องสูงที่สุดในระดับโลกส่วนใหญ่จัดเป็นมหาวิทยาลัยวิจัย ซึ่งเน้นย้ำถึงความมุ่งมั่นของพวกเขาในการสอบสวนและนวัตกรรมทางวิชาการ

3. **ทิศทางการพัฒนาสถาบันอุดมศึกษาในภาพรวมไม่ชัดเจน** วิธีเกี่ยวกับวิวัฒนาการและความก้าวหน้าของสถาบันอุดมศึกษาเมื่อพิจารณาในบริบทที่กว้างขึ้นยังคงคลุมเครือและขาดความชัดเจน นอกจากนี้ยังมีความซับซ้อนในการให้บริการด้านการศึกษาต่างๆ ซึ่งอาจนำไปสู่ความไร้ประสิทธิภาพในทางวิชาการ ความกังวลที่สำคัญเกิดขึ้นจากข้อเท็จจริงที่ว่าบุคคลบางคน โดยเฉพาะผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้บริหารภายในสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัยมักขาดความเข้าใจและความเชี่ยวชาญด้านการบริหารที่จำเป็น โดยมีเพียงพื้นฐานที่เต็มไปด้วยทุนการศึกษาและการสอนทางวิชาการแทนในแง่ของประเด็นเหล่านี้เป็นสิ่งจำเป็นที่รัฐบาลจะต้องใช้มาตรการเชิงรุกโดยดำเนินการฝึกอบรมผู้บริหารเพื่อเตรียมความพร้อมอย่างเพียงพอสำหรับบทบาทหน้าที่ให้มีประสิทธิภาพ

4. **บัณฑิตที่จบการศึกษามากมายบางส่วนไม่ได้คุณภาพ** ในแง่ของความท้าทายที่เกี่ยวข้องกับความชำนาญภาษาอังกฤษ สถาบันการศึกษาจึงจำเป็นต้องมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในกระบวนการหลักสูตรและการพัฒนาพนักงาน

และเพื่ออำนวยความสะดวกให้กับโอกาสให้นักเรียนเข้ารับการฝึกงานภายในองค์กรในขณะที่พวกเขายังคงลงทะเบียนเรียน การศึกษาลักษณะนี้มีความเกี่ยวข้องโดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื่องจากวิกฤตการณ์การศึกษาระดับอุดมศึกษาของไทยที่ยังคงดำเนินไปในช่วงเจ็ด ปีที่ผ่านมา ส่งผลกระทบต่อมหาวิทยาลัยของรัฐประมาณ 300 แห่ง ซึ่งได้ขยายข้อเสนอให้รวมถึงหลักสูตรระดับปริญญาตรี และปริญญาโท ซึ่งบางแห่งใช้แนวทาง “จบง่าย ๆ” เพื่อดึงดูดนักศึกษา กลยุทธ์นี้ทำให้นักศึกษาลงทะเบียนเรียนในสถาบันโดย คาดหวังว่าจะได้รับปริญญา จึงส่งผลให้คุณภาพการศึกษาอุดมศึกษาไทยไม่เป็นไปตามมาตรฐานของสังคม

5. **รัฐบาลไม่มีการควบคุมการเปิดสาขาวิชาของแต่ละมหาวิทยาลัย** เพื่อตอบสนองความต้องการของประเทศ และแรงงาน ระบบการจัดการการศึกษาร่วมสมัยจะต้องอำนวยความสะดวกในแนวทางการสอนที่เน้นความสามารถพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับศตวรรษที่ 21 ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ทักษะเหล่านี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพในความพยายามวิชาชีพและกิจกรรมประจำวัน

แนวคิดการเรียนรู้สู่เป้าหมายการศึกษาที่ยั่งยืน

1. แนวคิดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 (Learning in the 21st century)

ความเจริญก้าวหน้าของการศึกษาในศตวรรษที่ 21 เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการจัดแนวหลักการและวิธีการที่มุ่งพัฒนา คุณภาพของผู้เรียนด้วยความสามารถในการเรียนรู้ที่จำเป็น ทำให้มั่นใจได้ว่ามีความเจริญรุ่งเรืองและพึงพอใจทั้งในส่วนตัวและ ในอาชีพวัตถุประสงค์คือการอำนวยความสะดวกในการได้มาซึ่งความรู้ (Learning to Know) โดยเน้นที่การประยุกต์ใช้ทักษะ ในทางปฏิบัติซึ่งจะจัดลำดับความสำคัญของการเพิ่มความสามารถของแต่ละบุคคลและการเรียนรู้เพื่อชีวิต (Learning to Be) ครอบคลุมแนวทางทักษะชีวิต ส่งเสริมการบูรณาการที่กลมกลืนเข้ากับกรอบสังคมเรียนรู้ที่จะอยู่ด้วยกันการจัดลำดับ ความสำคัญของการได้รับความสามารถในการอยู่ร่วมกันอย่างกลมกลืนตระหนักถึงการพึ่งพาซึ่งกันและกันและการส่งเสริม ความสามารถในการปรับตัว (Learning to Change) เป็นการปลูกฝังความคิดเชิงวิพากษ์การตัดสินใจอย่างมีข้อมูลและการ เรียนรู้แบบอิสระการศึกษาเพื่อความยั่งยืนช่วยให้บุคคลสามารถใช้ความรู้ ทักษะ และประสบการณ์ของตนเองและสังคมให้ เป็นระบบ

หลักสูตรและกลยุทธ์การสอนที่ใช้โดยนักการศึกษาในศตวรรษที่ 21 ต้องจัดลำดับความสำคัญของการจัด การเรียนรู้ตามความสามารถดังกล่าวข้างต้นนักเรียนควรได้รับโอกาสในการใช้ความรู้และทักษะของพวกเขาในสาขาวิชาการ ที่หลากหลายควรมีความชัดเจนในการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นความสามารถ ซึ่งส่งเสริมนวัตกรรมทางระเบียบวิธีและ ความก้าวหน้าในการสอนบทบาทของผู้เรียนผ่านการบูรณาการเทคโนโลยี ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการจัดการศึกษา เนื่องจากการ เน้นทักษะการวิเคราะห์และการคิดระดับสูงในขณะที่ใช้การแก้ปัญหาเป็นพื้นฐานสำหรับการเรียนรู้ผ่านวิธีการสอบถามและ แก้ไขปัญหา ซึ่งจะช่วยให้เพิ่มแรงจูงใจและการมีส่วนร่วมของชุมชนโดยการระดมสรรพกำลังและทรัพยากรการเรียนรู้ในชุมชนมา สนับสนุนการเรียนการสอน

จากมุมมองของผู้เขียน การอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้สำหรับบุคคลที่มีความสามารถในการศตวรรษที่ 21 จำเป็นต้องให้ทั้งผู้เรียนและนักการศึกษาปลูกฝังทักษะและวิธีการที่แตกต่างกันนักการศึกษาในศตวรรษที่ 21 ต้องปรับตัวให้ เข้ากับภูมิทัศน์ที่พัฒนาขึ้นและปรับปรุงความสามารถของพวกเขาอย่างต่อเนื่องในด้านต่างๆ เพื่อชี้แนะและกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ อย่างมีประสิทธิภาพมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างถาวร (สัญญา สดประเสริฐ, 2562) ครูในศตวรรษที่ 21 ต้องมี ความสามารถที่จำเป็นและความเข้าใจอย่างลึกซึ้งซึ่งเกี่ยวกับความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีพร้อมกับการจัดกิจกรรมทางการศึกษา ที่เชี่ยวชาญและการพัฒนาวิธีการสอนที่หลากหลายนักการศึกษาจะไม่ทำหน้าที่เป็นแหล่งความรู้หรือการสื่อสารเพียงอย่าง เดียว แต่จะมีพลวัตการเรียนรู้ร่วมกันที่สร้างขึ้นระหว่างผู้เรียนและนักการศึกษาซึ่งอำนวยความสะดวกในการแลกเปลี่ยน มุมมองและข้อมูลปฏิสัมพันธ์นี้มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญต่อความก้าวหน้าของผู้เรียนไปสู่ผลลัพธ์ที่ดีกว่า (จิตินันท์ ดาวศรี และคณะ, 2564)

2. แนวคิดการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล (Learning in the digital age)

การเรียนรู้ในยุคดิจิทัลเป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วในยุคดิจิทัลส่งผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมากต่อพฤติกรรมในการใช้ชีวิตรวมถึงการเรียนรู้โลกแห่งการเรียนรู้ได้พัฒนาไปอย่างมากจากการที่มีระบบอินเทอร์เน็ตและการพัฒนาของเทคโนโลยีดิจิทัลซึ่งระบบเครือข่ายความรู้ออนไลน์มีการขับเคลื่อนอย่างเห็นได้ชัด ระบบอินเทอร์เน็ตจะมีความท้าทายมากขึ้นจะช่วยให้คนที่อยู่ในพื้นที่ห่างไกลสามารถเข้าถึงความรู้ได้ ในขณะที่การเรียนรู้ในพื้นที่ที่ได้ปฏิบัติจริงซึ่งยังเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยพัฒนาเสริมทักษะด้านต่างๆ ในหลากหลายมิติ

ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีร่วมสมัยที่กำลังเกิดขึ้นในปัจจุบันได้มีการพัฒนาอย่างมากนวัตกรรมเหล่านี้ถูกนำมาใช้ในหลายโดเมน โดยเฉพาะในด้านการศึกษาและมิติที่เกี่ยวข้องซึ่งครอบคลุม 5G, Virtual Reality (VR), Augmented Reality (AR) และ Internet of Things (IoT) ควบคู่ไปกับการประยุกต์ใช้ปัญญาประดิษฐ์ (AI) ซึ่งมีอิทธิพลต่อทั้งกระบวนการเรียนรู้และการประยุกต์ใช้สำหรับนักเรียน นักศึกษา ทักษะความรู้ความเข้าใจ และการมีส่วนร่วมกับเทคโนโลยีดิจิทัลหรือการรู้ดิจิทัลความสามารถในการทำงานของเครื่องมืออุปกรณ์และเทคโนโลยีดิจิทัลในปัจจุบันเป็นสิ่งสำคัญ เช่น คอมพิวเตอร์ โทรศัพท์ แท็บเล็ต โปรแกรมคอมพิวเตอร์ และสื่อออนไลน์มาใช้ในการเกิดประโยชน์สูงสุด ในการสื่อสารการปฏิบัติงานและการทำงานรวมกัน หรือใช้เพื่อพัฒนากระบวนการทำงานหรือระบบงานในองค์กรใหม่มีความทันสมัยและมีประสิทธิภาพ ทักษะดังกล่าวครอบคลุมความสามารถ 4 มิติ ได้แก่ การใช้ (Use) เข้าใจ (Understand) การสร้าง (create) และเข้าถึง (Access) เทคโนโลยีดิจิทัลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากมุมมองของผู้เขียนคิดว่า การจัดการศึกษาแบบผสมผสาน (Hybrid Educational Management) เป็นแนวทางที่สามารถลดช่องว่างของโอกาสในการเข้าถึงด้านการศึกษาและทรัพยากรทางเทคโนโลยีในการศึกษาของไทยเพื่อส่งเสริมความเท่าเทียมกัน สิ่งนี้ครอบคลุมกรอบการศึกษาที่ครอบคลุมสภาพแวดล้อมในห้องเรียนที่รวมกัน การสนับสนุนการสอนแบบผสมผสาน ตลอดจนประสบการณ์การเรียนรู้และการประเมินผลลัพธ์ทางการศึกษา ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ความรู้และพัฒนาความรู้ด้วยตนเองในการดำรงชีวิตได้อย่างเสมอภาคและเท่าเทียม เพื่อมุ่งสู่เป้าหมายการพัฒนาคุณภาพด้านการศึกษาเพราะถือเป็นสิ่งสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาประเทศไทยในมิติอื่น ๆ ให้เกิดความยั่งยืน

3. แนวคิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Lifelong Learning)

การเรียนรู้ตลอดชีวิต Lifelong Learning ถือเป็นรูปแบบของการศึกษาที่บุคคลมีส่วนร่วมในการได้มาซึ่งความรู้ใหม่ได้อย่างอิสระโดยไม่คำนึงถึงอายุ การแสวงหาความเข้าใจ สามารถดำเนินต่อไปได้ตลอดเวลา กระบวนการเรียนรู้ข้ามขอบเขตของการศึกษา เช่น โรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย ไม่ว่าจะเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่ มีโอกาสที่จะมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ยังคงอยู่ตลอดชีวิตเพื่อตอบสนองความต้องการ นอกจากนี้การเรียนรู้ตลอดชีวิตยังมีความสำคัญต่อการอำนวยความสะดวกในความก้าวหน้าอย่างต่อเนื่อง และเพื่อให้บุคคลสามารถปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงที่กำลังจะเกิดขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการบริหารระดับอุดมศึกษา เนื่องจากสิ่งนี้ถือเป็นระยะต่อเนื่องที่เกิดจากการศึกษาพื้นฐานและระดับการศึกษาที่จำเป็นซึ่งควรมีส่วนช่วยในการเพิ่มความสามารถจึงมีการระบุทักษะสำคัญ 3 ทักษะ คือ 1) Learn สิ่งที่เราารู้แล้วจากการเรียนรู้ในอดีตที่ผ่านมา 2) Unlearn สิ่งที่เคยเรียนรู้มาในอดีตอาจไม่ได้เป็นแบบนั้นแล้วก็ได้ ลองเปลี่ยนดูใหม่ 3) Relearn เรียนรู้สิ่งที่เราเคยรู้ด้วยมุมมองใหม่ หรือเรียนรู้ทักษะใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้นสิ่งที่เราเคยรู้จะได้เปลี่ยนเป็นสิ่งใหม่

จากมุมมองของผู้เขียน การศึกษาที่มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการพัฒนาผ่านการเรียนรู้ตลอดชีวิตถือเป็นองค์ประกอบพื้นฐานของการศึกษาที่มีคุณภาพ (SDG 4) ซึ่งเกี่ยวข้องสำหรับผู้เรียนทุกคนในการเผชิญหน้ากับความท้าทายอย่างมีประสิทธิภาพทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับโลกในยุคที่โดดเด่นด้วยความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่เกิดขึ้นในอัตราที่ไม่เคยมีมาก่อน ภูมิทัศน์ทั่วโลกมีความซับซ้อนมากขึ้นมีความสัมพันธ์กันและถูกคุกคามต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องเร่งด่วน เช่นการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศความจำเป็นในการศึกษาจึงเด่นชัด ดังนั้นความพยายามจึงข้ามการได้มาซึ่งความรู้เพียง

อย่างเดียว เนื่องจากข้อมูลที่เรามีในปัจจุบันอาจล้าสมัยภายใน 5 ถึง 10 ปีข้างหน้า ดังนั้นจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องปลูกฝังบุคคลโดยการพัฒนาไม่เพียง โดยไม่จำกัดแค่ Hard skill แต่ควรมี Soft skill ให้ปรับตัวตามสถานการณ์ได้ ดังนั้นเทคนิคหนึ่งที่ทุกช่วงวัยควรมี คือการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ตลอดเวลาหรือการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Lifelong learning) โดย 1) Learn คือ การมีองค์ความรู้จากการเรียนรู้ที่ผ่านมา 2) Unlearn คือ การเข้าใจว่าสิ่งที่เคยเรียนรู้ในอดีตอาจใช้ไม่ได้ผลจึงไม่ควรยึดติดหรือควรกลั่นกรองสิ่งเดิมๆ ออกไปและ 3) Relearn คือ การเรียนรู้สิ่งที่เคยรู้ด้วยมุมมองใหม่ๆ หรือเรียนรู้ทักษะใหม่ๆ ดังคำที่ว่า “เมื่อโลกเปลี่ยนคนต้องปรับเรียนรู้เพื่อรับสิ่งใหม่ตลอดเวลา”

4. แนวคิดการเรียนรู้ตามทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ (Constructivist)

ทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ระบุว่ากระบวนการเรียนรู้หรือการสร้างความรู้เกิดขึ้นภายในผู้เรียนแต่ละคนซึ่งผู้เรียนทำหน้าที่เป็นสถาปนิกแห่งความรู้กระบวนการนี้เกี่ยวข้องกับการรวมประสบการณ์ส่วนตัวหรือการสังเกตจากสภาพแวดล้อมโดยรอบ พร้อมกับข้อมูลใหม่ที่ไดมาซึ่งเกี่ยวข้องกับการรอบรู้ความเข้าใจที่มีอยู่ก่อนหน้านี้เพื่อปลูกฝังความเข้าใจตนเองที่แตกต่างกันซึ่งเรียกว่าโครงสร้างทางปัญญา โครงสร้างความรู้ความเข้าใจนี้ประกอบด้วยองค์ประกอบของความรู้ที่เหนือกว่าการรับรู้ข้อมูลเพียงอย่างเดียว แต่เกี่ยวข้องกับบุคคลที่รวมประสบการณ์ก่อนหน้าหรือความรู้ความเข้าใจที่มีอยู่ก่อนหน้านี้ซึ่งจะสร้างความรู้ความเข้าใจส่วนบุคคลและมีนัยสำคัญเกี่ยวกับเรื่องนี้ อย่างไรก็ตาม เป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องสังเกตว่าบุคคลอาจสร้างความหมายที่แตกต่างกันเนื่องจากความแปรปรวนในประสบการณ์ดั้งเดิมหรือรอบรู้ความเข้าใจ กลุ่มแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ (Constructivism) เชื่อว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการสร้างมากกว่าการรับความรู้ ดังนั้น เป้าหมายของการจัดการเรียนการสอนจะสนับสนุนการสร้างมากกว่าความพยายามในการถ่ายทอดความรู้ ดังนั้น กลุ่มแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์จะมุ่งเน้นการสร้างความรู้ใหม่อย่างเหมาะสมของแต่ละบุคคล และเชื่อว่าสิ่งแวดล้อมมีความสำคัญในการสร้างความหมายตามความเป็นจริง

จากมุมมองของผู้เขียน สารสำคัญพื้นฐานของกระบวนการทัศน์คอนสตรัคติวิสต์ที่อำนวยความสะดวกในกระบวนการเรียนรู้สำหรับบุคคลครอบคลุม คือ 1) การสร้างการเรียนรู้ด้วยตัวเอง (Learning constructed) การเรียนรู้ที่สร้างขึ้นความรู้ได้รับการพัฒนาผ่านประสบการณ์ส่วนตัวของผู้เรียน 2) การเรียนรู้เกิดขึ้นจากประสบการณ์ที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละบุคคล 3) การเรียนรู้ที่เกิดจากการลงมือกระทำ (Active learning) การเรียนรู้ที่มีส่วนร่วมซึ่งผู้เรียนใช้ความรู้ของตนเองอย่างกระตือรือร้นพวกเขาสร้างความหมายจากประสบการณ์การศึกษาของพวกเขาโดยพื้นฐานมาจากบริบทของตนเอง 4) การเรียนรู้ที่เกิดจากการร่วมมือ (Collaborative learning) สารสำคัญของการเรียนรู้ครอบคลุมกรอบแนวคิดที่หลากหลายความก้าวหน้าของความรู้ความเข้าใจร่วมของแต่ละบุคคลทำได้ผ่านการแลกเปลี่ยนความคิดที่หลากหลายภายในกลุ่มโดยปรับแต่งการแสดงทางประสาทของความรู้ที่สอดคล้องกับแนวคิดที่หลากหลายดังกล่าวหรืออาจกล่าวได้ว่ากระบวนการเรียนรู้เกิดขึ้นผ่านปฏิสัมพันธ์เชิงสนทนาซึ่งการนำเสนอมุมมองที่แตกต่างกันโดยผู้เข้าร่วมแต่ละคนก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างภายในผู้เรียนเข้าใจการตีความของคุณเองและสร้างความสำคัญส่วนตัวของคุณใหม่ 5) การเรียนรู้ที่เหมาะสม (Situational learning) การเรียนรู้ตามสถานที่ประสบการณ์การศึกษาควรเกิดขึ้นภายในสภาพแวดล้อมที่แท้จริงหรือจะต้องมีความเกี่ยวข้องและเป็นตัวแทนของสถานการณ์ที่แท้จริง แนวทางนี้จะอำนวยความสะดวกในการรวมความรู้กับประสบการณ์เพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

สรุป

จากการไปแลกเปลี่ยนเรียนรู้ที่ประเทศญี่ปุ่น ประเทศญี่ปุ่นให้ความสำคัญกับการดำเนินการตามเป้าหมายเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนด้านที่ 4 แนวคิดการเรียนรู้สู่เป้าหมายการศึกษาที่ยั่งยืน (SDG4) เพื่อให้เกิดการส่งผลต่อการพัฒนาการศึกษาให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด จึงสรุปปัจจัยที่จะทำให้เป้าหมายในการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDG4) บรรลุผลต้องมีการปฏิรูปการศึกษาในด้านต่างๆ ดังนี้

1. การปรับโครงสร้างและการปรับปรุงระบบของการจัดการการศึกษา กลายเป็นสิ่งที่จำเป็นในการศึกษาองค์กรร่วมสมัยเนื่องจากจำเป็นต้องมีการตรวจสอบอย่างละเอียดและปรับเปลี่ยนกระบวนการที่มียุคซึ่งควบคุมแนวทางปฏิบัติในการจัดการและกระบวนการตัดสินใจอย่างละเอียดในภายหลัง เพิ่มประสิทธิภาพของการดำเนินงานเพื่อให้หน่วยงานปฏิบัติการมีอำนาจในการตัดสินใจและดำเนินการอย่างอิสระโดยไม่ชักช้าปรับเปลี่ยนกรอบการจัดการเพื่อรองรับสภาพแวดล้อมการทำงานแบบดิจิทัล และปรับเปลี่ยนระบบการบริหารจัดการใหม่เพื่อปรับปริมาณงานให้สอดคล้องกับบทบาทเฉพาะ โดยเฉพาะในกรณีที่หน่วยงานมีอำนาจการบังคับบัญชา จัดให้สถาบันการศึกษามีอำนาจที่จำเป็นในการกำกับดูแลและแก้ไขกฎหมายที่ล้าสมัยเพื่อให้ทราบถึงการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงในปัจจุบัน

2. การปรับเปลี่ยนหลักสูตร แสดงถึงกระบวนการเปลี่ยนแปลงและการปรับโครงสร้างการศึกษาและเนื้อหาหลักสูตรโดยมีเป้าหมายหลักในการปรับปรุงคุณภาพการศึกษาและสอดคล้องกับความต้องการร่วมสมัยของสังคมเพื่อตอบสนองความต้องการที่หลากหลายของนักเรียนและส่งเสริมการพัฒนาความสามารถที่จำเป็นในการรับมือกับความท้าทายระดับโลกในปัจจุบันหลักสูตรซึ่งแสดงถึงการรวบรวมประสบการณ์และความรู้ที่ครอบคลุมซึ่งอำนวยความสะดวกในกระบวนการศึกษาสำหรับผู้เรียน จะต้องสอดคล้องกับข้อกำหนดของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่างๆ (Stakeholders) ควรเป็นโปรแกรมที่เน้นผลลัพธ์ทางการศึกษาของนักเรียน (Outcome Based Education) โดยมีพื้นฐานมาจากผลลัพธ์ที่ผู้เรียนได้รับเป็นหลักและสร้างขึ้นโดยคำนึงถึงผลลัพธ์การเรียนรู้ที่คาดหวังที่จะบรรลุ เมื่อผู้เรียนเสร็จสิ้นหลักสูตรการศึกษา (อัญชลี ไสยวรรณ, 2565) นอกจากนี้หลักสูตรการศึกษาที่ออกแบบมาสำหรับนักเรียน ควรสอดคล้องกับข้อกำหนดทางวิชาชีพที่เกี่ยวข้องภายในแต่ละสาขา ในขณะที่ปฏิบัติตามมาตรฐานความรู้ความสามารถหลักจริยธรรมและคุณลักษณะส่วนบุคคลที่กำหนดไว้พร้อมกันหลักสูตรควรแสดงความยืดหยุ่น ทำให้ผู้เรียนมีทักษะที่จำเป็นในการปรับตัวให้เข้ากับความต้องการที่เปลี่ยนแปลงของโลกในอนาคต

3. การเปลี่ยนแปลงการเตรียมการครูและการพัฒนาวิชาชีพ ในด้านการฝึกอบรมครูและการพัฒนาวิชาชีพสถาบันที่มีส่วนร่วมในการฝึกอบรมครูและการพัฒนาวิชาชีพต้องพยายามส่งเสริมให้นักการศึกษารุ่นใหม่ที่ประกอบด้วย การสอนในเรื่องความคิดสร้างสรรค์และอุดมคติที่ก้าวหน้า นักการศึกษาในยุคดิจิทัลต้องสามารถอำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียน และส่งเสริมเป็นบุคคลที่มีระเบียบวินัย ตระหนักถึงหน้าที่ในที่ทำงาน และยืดหยุ่นต่อบริบททางสังคมที่พัฒนาอยู่ตลอดเวลา ในโลกที่วิวัฒนาการอย่างต่อเนื่องเพื่อปรับตัวและเจริญเติบโตในภูมิภาคนี้ในอนาคต นักการศึกษาและเจ้าหน้าที่วิชาการจำเป็นต้องแสดงทั้งแนวทางที่ก้าวหน้าและความมั่นคงภายในบทบาทวิชาชีพของตนในขณะเดียวกันก็มุ่งมั่นที่จะเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการกระบวนการเรียนรู้เพื่อให้แน่ใจว่ามีการสรรหานักการศึกษาและพนักงานที่มีคุณภาพสอดคล้องกับมาตรฐานที่จำเป็นของตำแหน่งที่เกี่ยวข้อง จำเป็นต้องเพิ่มประสิทธิภาพขององค์กร (ธีรพล หาญสุด และคณะ, 2565)

4. นวัตกรรมวิธีการเรียนการสอน ในด้านการจัดการการสอนหรือการบริหารการศึกษา นักเรียนจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนแนวทางการจัดการการสอนให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นและการเปลี่ยนแปลงของภูมิภาคโลก สอดคล้องกับกลยุทธ์การพัฒนาแห่งชาติสู่ประเทศไทย 4.0 ผู้จัดการศึกษาควรให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ด้วยตนเองที่บ้าน ในขณะที่ดำเนินการกิจกรรมที่เหมาะสมเพื่อส่งเสริมความก้าวหน้าในพัฒนาการตามอายุของผู้เรียน ส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการทำงานร่วมกัน และออกแบบโปรแกรมการศึกษาที่ตอบสนองความต้องการเฉพาะของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญที่จะอำนวยความสะดวกในการได้มาซึ่งความรู้ที่สอดคล้องกับความสนใจของนักเรียนภายในกรอบของการจัดการการสอนควรให้ความสำคัญกับการปรับปรุงการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ของนักเรียนโดยตรง การดำเนินการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติจะส่งเสริมการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์และความสามารถในการแก้ไขปัญหาภายในบริบทของประเทศไทย ซึ่งยังคงต่อสู้กับปัญหาความไม่เท่าเทียมกันในการเข้าถึงการศึกษาเมื่อเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ในภาคส่วนต่างๆ เช่นการเปลี่ยนไปสู่ยุคดิจิทัลหน้าที่ของสถาบันการศึกษาได้พัฒนาจากบทบาททางประวัติศาสตร์ดังนี้ระบบการศึกษาของไทยจึงควรให้ความสำคัญกับวิธีการแบบบูรณาการผ่านการสร้างกรอบการศึกษาที่สอดคล้องกันรวมถึงห้องเรียนแบบบูรณาการและ

การสนับสนุนการสอนที่ครอบคลุมขยายไปถึงเทคนิคการสอนที่เป็นนวัตกรรมใหม่ ระบบสามารถเพิ่มประสิทธิภาพได้ และการประเมินผลการเรียนรู้แบบผสมผสานเพื่อลดช่องว่างในการเข้าถึงการศึกษา (วิกานดา ใหม่เพย. 2566)

5. **ปฏิรูปการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนด้านการวัดและประเมินผล** ผู้เรียนจะต้องปรับเปลี่ยนกรอบการจัดการการศึกษาให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่ต้องการและวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้สำหรับหลักสูตรควรกำหนดกลยุทธ์ที่ครอบคลุมพร้อมกับเครื่องมือการประเมินและการประเมินเพื่อรับประกันว่าผู้เรียนแสดงให้เห็นถึงการวัดประสิทธิภาพที่เกิดจากการเรียนรู้เชิงปริมาณในด้านต่างๆ รวมถึงความรู้ ทักษะ การพิจารณาทางจริยธรรม และคุณลักษณะบุคลิกภาพขอแนะนำให้กำจัดการประเมินที่มีมาตรฐานสากล อย่างไรก็ตาม NT และ O-NET ควรเป็นตัวบ่งชี้เชิงประจักษ์ที่ได้มาจากพฤติกรรมหรือประสิทธิภาพที่ผู้เรียนแสดงให้เห็นซึ่งแสดงออกเป็นหลักผ่านกระบวนการเรียนรู้การประเมินความรู้ระดับชาติ NT และ O-NET ก่อให้เกิดการขัดขวางการพัฒนาของผู้เรียน รวมถึงการเพิ่มประสิทธิภาพในการสอนของผู้สอน

เอกสารอ้างอิง

- กิตติศักดิ์ มโนพัฒนกร, ปฐมาภรณ์ พิมพ์ทอง และ พงศ์ประพันธ์ พงษ์โสภณ. (2565). การศึกษาเปรียบเทียบการส่งเสริมเรื่องการศึกษาเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน ตามเป้าหมายเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนด้านที่ 4 (SDG 4) ของประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่น และประเทศแคนาดา. วารสารวิจัยราชภัฏเชียงใหม่, 23(2), 65-84.
- ไกรสร วันละ และเสาวลักษณ์ โกศลกิตติอัมพร. (2564). การขับเคลื่อนเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืนของประเทศไทย. วารสารจร.มาฬศึกษาพุทธโฆสปริทรรศน์, 7(3), 56-66
- จิตินันท์ ดาวศรี และคณะ. (2564). แนวทางการจัดการเรียนรู้ของสถานศึกษาในศตวรรษที่ 21. วารสารวิชาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 11(1), 61-76.
- ธนกร วรพิทักษานนท์ และศยามล เจริญรัตน์. (2565). ผลกระทบของความเหลื่อมล้ำในการเข้าศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาของนักเรียนไทย. วารสารวิจัยวิชาการ, 5(6), 203-215.
- ธีรพล หาญสุด, กุลภัสสรณ์ เทพทอง, จิราภรณ์ จันทร์หอม และเอกรินทร์ สังทอง. (2565). ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายในการขับเคลื่อนการดำเนินงานของสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดตรัง. สิกขวารสารศึกษาศาสตร์, 9(2), 51-62.
- มติชนออนไลน์. (2548). สมศ.เผยปัญหาอุดมศึกษาไทยมีเพียบ. สืบค้นเมื่อ 25 กันยายน 2567, จาก <http://www.matichon.co.th>
- วิกานดา ใหม่เพย. (2566). การจัดการศึกษาแบบผสมผสานในบริบทของประเทศไทย. วารสารปัญญาภิวัฒน์, 15(2), 337-349.
- ศักดิ์ดา ศิริภัทรโสภณ, (2563). ความสามารถในการแข่งขันของประเทศกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน: กรณีศึกษาการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศสิงคโปร์และประเทศไทย. วารสารสมาคมนักวิจัย, 25(13), 9-27
- ศูนย์วิจัยและสนับสนุนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน. (2565). ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับ SDGs. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สยาม อรุณศรีมรกต และยงยุทธ วัชรตุลย์. (2559). เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน 17 ประการของสหประชาชาติเพื่อโลกอนาคต. วารสารวิจัยสหวิทยาการไทย, 11(3), 1-7.
- สัญญา สดประเสริฐ. (2562). ศตวรรษที่ 21: ทักษะการเรียนรู้สู่ความเป็นครุมีอาชีพ. วารสารสหวิทยาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 2(1), 1-12.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2560). แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2560 –2579. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.

สำนักงานสภานโยบายการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์วิจัยและนวัตกรรมแห่งชาติ (สอวช.). (2564). **SDGs คืออะไรมารู้จัก 5 เป้าหมายแรกจากมิติสังคม**. เอกสารอิเล็กทรอนิกส์.

UNESCO (2000). **Global education for all 2000 Assessment Synthesis**. Editorial Warren Mellor.

GRAPHOPRINT© UNESCO 2000. Printed in France, 22-50.

UNESCO (2005). **international cooperation between Geoparks**". Proceedings of the 6th International UNESCO Conference on Global Geoparks, Saint John, Canada, 84—84.

UNESCO (2008). **UNESCO Associated Schools**. Second Collection of Good Practices "Education for Sustainable Development, Paris, UNESCO, 4—65.

UNESCO. (2016). **Incheon Declaration and Framework for Action for the implementation of Sustainable Development Goal 4**. Retrieved from <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000245656>.